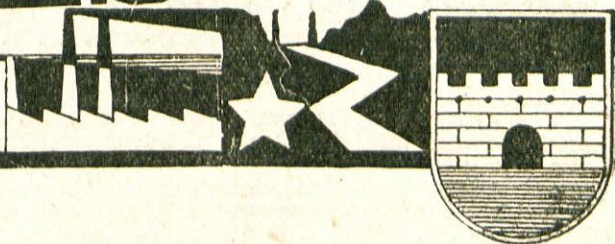

TRŽIŠKI VESTNIK

LETO IV.

Tržič, 25. novembra 1955

Št. 18-19

Ponosni in veseli bomo praznovali 29. november - Dan republike

Letošnje praznovanje Dneva republike bo po vsej državi še posebno slovesno. Saj bo letošnje praznovanje jubilejno, praznovanje, ki ga obhajamo ob desetletnici osvoboditve.

Deset let naše Federativne ljudske republike Jugoslavije po številu sicer še ni mnogo in je ta naša skupnost še prav mlada; vendar je bilo prav teh deset let za vso našo bodočnost, za ves naš razvoj v prihodnosti izredno pomembnih. Pomembnih, ker je bilo treba v tem času dvigniti našo opustošeno domovino iz razvalin, ker je bilo treba postaviti temelje našemu gospodarstvu z industrializacijo in elektrifikacijo dežele, ker je bilo treba odbiti vse napade zunanjih zopernikov in domačih skeptikov, ker je bilo treba šele vzpostaviti nove družbene razmere med nami, take družbene razmere, ki pomenijo pravo socialistično skupnost vseh delovnih ljudi naše domovine!

Vse to je bilo v tem kratkem času opravljeno, opravljeno temeljito, s polno zavestjo odgovornosti pred bodočnostjo. Opravili smo lahko vse to dobro, ker imamo v tovarišu Titu in njegovih sodelavcih izkušeno vodstvo in ker je sleherni naš človek zagrizeno izpolnil vsako najmanjšo preddenj postavljeno nalogo, pa čeprav je bilo včasih težko in čeprav ni imel trenutno drugega zadoščenja kot upanje na svetlejšo bodočnost.

Tako ni delalo in toliko v tako kratkem času opravilo še nobeno ljudstvo v zgodovini. Zato uživa ta naša mlada skupnost danes tudi tolikšen ugled po vsem svetu.

Mi pa smo lahko samo ponosni na svoje vodstvo, njegovo in naše delo, ki smo ga opravili v teh desetih letih. Obenem pa se lahko prav letos veselimo doseženih uspehov, saj zdaj mi več daleč čas, ko bomo sadove svojega dela tudi sami uživali.

V tem znamenju, v znamenju ponosa in v znamenju veselja praznuj, tržiško delovno ljudstvo svoj praznik 29. november, Dan republike!

Vsem svojim sodelavcem, naročnikom, bralcem in inserentom pošiljata ob Dnevu republike pozdrave in jim želita veselo praznovanje

**UREDNIŠTVO IN UPRAVA
„TRŽIŠKEGA VESTNIKA“**

Janez Kavcar:

Skozi Št. Vid v Srbijo

Spomini na nemška izseljevanja l. 1941

(Nadaljevanje)

V Markovcu smo izstopili pred občinsko hišo. Zalosten vtis. Hiša zanemarjena, okrog in okrog luže, podrti plotovi. V veži je bilo primitivno ležišče za nočnega čuvaja. Ker predsednika — župana ni bilo doma, se je pričelo tisto tipično »čekanje«. »Samo pričekajte malo, sad će biti.« Čakali smo uro, dve, pričakali noč in dež, predsednika pa od nikoder. Prišla sta tudi šolski upravitelj Marko in učiteljica, hčerka župana. Kam z nami? Ni bilo drugače: v šolo, kjer je še slama od nemških vojakov. Torej spet cule na hrbet pa v šolo! A ključa ni, nihče v vasi, tudi šolski upravitelj ne ve, kje je. Ključa ni. Mi trudni in lačni, za naš denar ne dobiš ničesar. Končno je nekdo zlezel skozi razbito okno in od znotraj odprl. Nemci so pustili za seboj pravo razdejanie. Kljub temu, da smo precej nezaupno brskali po slami, smo si počasi le zgradili nekaka gnezda po kotih. Zbrali smo se okoli prižgane sveče, si razdelili, kar smo še imeli, in se ravno spravljali k počitku, ko je prišel predsednik, debel, ogromen človek. »Da ste mi zdravi, deco moja!« nas je lepo pozdravil. »Znate, nočas nismo mogli, a sutra ćemo sve urediti. Šta si ti po zanimanju, šta ti i ti?« Hotel se je celo šaliti z nami, a nam res ni bilo do šale. Polagoma je čutil, da ne spada med nas, da bi bili že radi sami. Voščil nam je »Prijetno!« in odšel. Zapustil je nekam mučen vtis; nismo si obetali veliko, a vendar nas je drugo popoldne lepo preskrbel.

Drugi dan je bila nedelja, lepa in sončna. Postavali smo po vasi in čakali, da nas razporede po hišah. Srbija nas je morala prevzeti na račun vojne odškodnine Nemčiji. Minilo je dopoldne, predsednika od nikoder. Ker z našim denarjem nismo mogli kupiti ničesar, smo počasi le zvrtili, da so nam na občinske stroške dali v gostilni kosilo. Okoli pol petih je predsednik le prišel, z njim pa še »delovodja« tajnik. Prinesli so županu klop v senco, važno je vzdihnil, oslinil pol svinčnika, malo pomislil, potem pa pričel pisati imena na listek. »E, tako, ti češ kod gazde...«. Delovodja je sedel na kolo in počasi so prihajali gospodarji, nas radovedno ogledovali in z ne prevelikim navdušenjem povabili s seboj. Predsednik nas je spraševal tudi po poklicih in nas temu primerno razporejal. Oficir Miha Mišić iz Kamnika in jaz sva bila določena »kod čike Miloševa Vasiča«, izredno simpatičnemu in dobremu šumadinu. Sin Danilo, star okoli 40 let je šel celo po »čezo«, voz na dveh kolesih, da naju je odpeljal.

Sredi celega gaja cvetočih vrtnic in košatih akacij sta stali dve lični hišici. Posedli smo na vrtu k mizi, pogrneni z rožastim povošenim plat-

nom in se pričeli razgovarjati »dok žene još nešto ne urede«. Predstavil nama je tudi ženo in snaho. »E, to je moja žena Kata, a to snaha Draga.« Mi dva sva razlagala najin položaj, ona dva spraševala in se čudila z značilnim »te« skozi zobe, prikimavala, kadar je pomenilo ne, in odkimavala, kadar je pomenilo da. Pa to sem šele pozneje razumel. Samo čudno se mi je zdelo, zakaj odkimava kadar pravi: »Imam dosta zemlje.« Prešli smo tudi na poraz. Čika Vasić je razložil: »Šta da se bori rep kad se neće glava?« Mišić je na sramotno izdajo generalov. Po večerji me je vprašala mlada, ali lahko spiva skupaj s tovarišem. Povedal sem ji, da rajši spim sam, četudi na tleh. Tovariš je bil sicer mlajši od mene skoro 9 let, a bil je oficir, kar pri Srbih pomeni mnogo več kot pa učitelj. Ko je bilo vse gotovo, naju je peljala v stanovanje. Snažna predsoba s preprosto preprogo in omaro. Nato svetla pobeljena sobica, čista, nova tla in dve postelji. V snažnih slamnjačah sveža slama, pregrnjena z neke vrste preprogo. Posteljnino sva imela sama. Zadovoljna sva se spravila k počitku. Tu pa se je pokazala edina slaba stran — bolhe. Bile so hude, da le kaj. Pomagala sva si na ta način, da sva v posteljo natresla tobaka od ugaslega cigaretnega ogorka. Oni so se čudili od kod v sveži postelji bolhe, a zdi se mi, da so jih zanesli s slamo. Slama je bila zložena na dvorišču v kopico, a tam so spali psi.

Kljub vsemu je bil prijeten občutek domačnosti, občutek novega doma, edino misel na dom je kalila razpoloženje. Kako je ženi, ali je fantek ali punčka, kako jim je? S tovarišem sva si bila od kraja nekam tuja. Prišla sva iz popolnoma različnih razmer, on samski, mlad oficir, jaz oženjen, z družino, po značajih in miselnosti zelo različna. Sedaj naju je usoda vrgla v iste razmere, v skupno sobo. Hočeš nočeš sva postala zaupljiva in prijatelja. Hrana je bila dobra, vreme lepo in blažen mir. Edina neprijetnost je bila, sedela sva za tujo mizo za zgolj lepa hvala. Ponudila sva se za delo, a nama od kraja niso niti verjeli, da znava delati in da sploh misliva resno. Pa sva le delala in ob času žetve dva dni žela na vročem soncu in prav nič zaostajala za drugimi. Hrbet sicer boli, toda kaj hočeš, če ješ.

Prvo nedeljo, 13. VII. smo imeli izseljenci sestanek v Orašju. Vodil ga je tov. Alfonz Inkret. Prišel nas je pozdravit inž. Slapšak iz Beograda in nam razlagal naš položaj ter kakšne pomoči bomo deležni iz Ljubljane. Čutilo pa se je že tam tisto tipično slovensko nasprotovanje: liberalci — klerikalci. Rdeči križ za takratno Dravsko banovino v

Beogradu je bil bolj v liberalnih rokah. Storil res ni veliko za nas, še pisma so odhajala in prihajala zelo neredno, medtem ko so imeli klerikalci v Krunski ulici neko slovensko pisarno in po svojih cerkvenih kanalih imeli dobro zvezo z Ljubljano. Tudi drugo nedeljo smo imeli sestanek in sicer v Veliki Plani. Mi iz Markovca smo sestanek že nekoliko zamudili. Pred sestankom je imel mašo dekan iz Kranja, Škrbec. Pripotoval je v Srbijo v civilu, kot zastopnik Ljudske posojilnice. Ta nam je odkrito povedal, da vojske še ne bo tako kmalu konec in da legalno ni povratka. Ko sem mu povedal svoje razmere in da imam v Ljubljani sorodnike, mi je dejal: »Če si sam in če imaš v Ljubljani kje živeti, riskiraj.« Odločil sem se, da grem. Tisto popoldne so bile okoli Velike Plane neke praskeske med partizani in Nemci. Policijska ura je bila že ob osmih. Komaj smo še prišli domov. Po cestah so hodile nemške patrulje s puškami v rokah.

Pri Vasičevih sem povedal, da mislim na pot proti Ljubljani. Uredil sem svoje stvari, glavno vzel v Beograd, ostalo pa pustil. Računal sem na vsako možnost in hotel sem biti čim manj obremenjen. Na občini sem dobil potrdilo, da sem »izbeglica dobrog vladanja« in da potujem v Beograd po privatnem poslu. V Beogradu sem poiskal ženine sorodnike in se malo prepršal, kako in kaj. Zvedel sem, da izdaja hrvatski klub neke prehodnice za potovanje na Hrvatsko. Drugo jutro sem se že ob 6. uri postavil v vrsto in ob 11. uri pridrsal pred uradnika, ki je izdajal tiskovine. Naredil sem se za Hrvata in izpolnil polo. Drugi dan naj pridem zopet. »Če bo podpisano«, mi je dejal. Spet polnih 6 ur čakanja. Ravno popoldne sem prišel na vrsto. Pred debelim satnikom (kapetanom), »oficirrom za vezu«, je bila cela skladovnica prijav. Malo sem se posilil in kar sam začel iskati svojo prijavo. Debeli satnik si je že pripisoval sabljo, da bi odšel, ko sem našel svojo polo. Položil sem jo pred njega in podpisal jo je kar stoji, ne da bi me kaj vprašal. Podpis od »Nezavisne države Hrvatske« sem že imel, treba je bilo še podpisa nemške komande. Tja me pa ni mikalo. Na cesti sem pričakal uradnika, ki je izdajal pole. Počasi sem ga otipaval in z migavanjem na nagrado ga le pregovoril, da je vzel mojo propustnico v aktovko, da jo bo odnesel na nemško komando. »Znam o čemu se radi, u šest sam kod Balalajke« — to je v restavraciji. Upanje je raslo. Prišel sem pohajkovati po Beogradu in ogledovati ruševine. Na Rdečem križu sem našel Sajovica Antona — Peskarja. Tudi on je prišel povpraševat za nami. Potoval je kot potnik firme Furnir. Prinesel mi je tudi nekaj denarja. Zmenjal sem ga v obe vrsti mark, lire in dinarje. Kupil sem še hlebeček kruha, ga nabodel, v zarezje pa stlačil denar.

Dotični uradnik je izpolnil obljubo. Prinesel mi je podpi-

sano prolaznico. Popila sva vsak 2 deci in mu dal 100 din, potem pa je kmalu izginil. Prolaznica je veljala za brezplačno vožnjo na potniškem vlaku. Raje sem šel na brzovlak, res sem moral plačati vožnjo sam, toda tam bo manj kontrol, največ dve, in laže se bo izviti, če bom sumljiv. Poiskal sem prazen kupe, a kmalu je prišel za mano neki Romun, nato dve Bolgarki in končno Hrvat z ženo Slovakinjo. Nekaj časa smo se nezaupljivo ogledovali, potem pa nam je Romun ponudil »černo vino«. Počasi so se nam razvezali jeziki. Hrvat nas je počastil s slivovico, Bolgarki pa s sadjem. Nazadnje sem še jaz privlekel na dan stekleničko konjaka, za železno rezervo, če bi bilo treba peš preko Kolpe iz Hrvatske v Slovenijo. Postali smo glasni, si migali z rokami, ker se nismo mogli razumeti, le to smo ugotovili, da predstavljamo Malo antanto, ki je tako klavarno propadla.

Na meji v Indžiji nemška kontrola. Samozavestno sem potegnil iz žepa prolaznico kot da se peljem čisto legalno. Prolaznica velja. Na prihodnji postaji kontrola ustašev. Neki bumbar je sredi največjega smeha pomolil glavo skozi vrata: »E, ovdje so veseli i valjani ljudi« — ter zaplulnil vrata. Zjutraj ob 7. uri sem bil že v Zagrebu. Če bi bil šel takoj na Hrvatski Rdeči križ, bi bil še tisti dan v Ljubljani. Tako pa sem iskal strica učiteljice Trpinove, da sem mu povedal, kje je. Na Rdečem križu mi je povedal predsednik inž. Kralj — Slovenec, da je ravno danes ob 13. uri odšel transport RK za Slovenijo. Povpraševal me je to in ono. Klavarno sva ugotovila, da nimam praznopravnih nobenih pogojev za vstop v Ljubljano. Rojen sem bil na Gorenjskem, služboval tudi tam — torej? Pridem naj čez nekaj dni.

Nastanil sem se pri polsestri Pepici v delavskem predmestju tam doli med kolodvorom in Savo. Tudi tam je že padlo nekaj strelav, hišne preiskave so bile pogostne. Nisem vedel, ali naj se prijavim na policijo ali ne. Čez tri dni sem zvedel, da bo šel še en transport RK v Ljubljano 1. avgusta. Še štiri dni čakanja.

Transport je vodil prof. Colnar iz Kranja. V Metliki, šli smo preko Karlovca, so stopili v vagon Italijani. Prof. Colnar se je postavil pred vrata in pokazal od daleč seznam in Italijan nas je pustil v miru. Spremljal pa ga je slovenski financer. Hlapčevska duša je na vsak način hotel vedeti, kaj imamo v kovčkih, da bi zacarinil. Končno ga je prof. Colnar nadrl: »Hudiča, kaj imajo? Svojo beračijo! Ste zadovoljni?« Sele sedaj je strumni uradnik odstopil od svoje uradne dolžnosti.

Že v mraku sem izstopil na ljubljanski postaji in skoro tekem na ženo in stanovanje.

Čez nekaj dni sem v bolnici vzel na roke krepkega fantiča. Da bi spet kdo ne prekrševal, kakor so mene iz Janeza v Johanna, smo mu dali ime Iztok — Tomaž.

Konec

Francoski interniranci se zahvaljujejo

Mestni odbor ZB NOV v Trzinu je prejel od francoskih internirancev, ki so pred kratkim obiskali Trzin in se poklonili žrtvam nacizma pri spomeniku v Podljubelju, naslednje zahvalno pismo:

DRAGI TOVARIŠI!

Po naši vrnitvi v Francijo smatramo bivši pripadniki brigade »Liberte«, da smo dolžni, da se Vam še enkrat zahvalimo za prisrčen in brat-ski sprejem, katerega smo doživeli ob času našega kratkega bivanja v Trzinu.

Prosimo Vas, da prenesete našo zahvalo našim tovarišem, slovenskim borcem, kakor tudi prebivalstvu Trzina in da jih prepričate o neomajnem prijateljstvu in o naših čustvih trdnega prijateljstva v skupni borbi vseh narodov in njihovih delavskih razredov za

utrđitev tranjega miru in svobodo narodov.

Naši tovariši, ki so organizirani v organizaciji bivših internirancev taborišča Mautausen (organizacija F. N. D. I. R. P.), so se odločili, da bodo objavili v časopisu organizacije in v mesečniku »Patriote resistant« članek o našem romanju in vašem sprejemu in upajo, da bodo na ta način še bolj utrdili zvezo bratstva in prijateljstva v borbi, ki nas združuje. Poslali Vam bomo primerke teh časopisov, ki bodo izšli v začetku prihodnjega meseca.

Na prošnjo tovariša Jagodica, predsednika Zveze borcev mesta Trzin, bomo poslali nekaj fotografij iz brigade kakor tudi fotografije s proslave v Podljubelju. To bomo poslali prav tako tovarišu Marijanu Bertoneclju.

Moji tovariši, kakor tudi jaz sam, smo zelo srečni, da smo vzpostavili prve zveze in toplotno želimo, da se ti prijateljski in čvrsti stiki obnavljajo in razvijajo.

Sprejmite, dragi tovariš Trzin, izraze našega iskrenega bratskega prijateljstva!

Živelo borbeno bratstvo bivših slovenskih borcev in francoskih upornikov, deportiranih v Podljubelju!

Živela edinstvena akcija narodov za utrđitev varnosti in miru!

Živela prijateljstvo francoskega in jugoslovanskih narodov!

Pariz, 6. oktobra 1955.

Maurice Colin,
bivši komandant brigade
»Liberte« III. armada — XVI. divizija

Kdaj bo rekonstruirana in tlakovana cesta Naklo-Trzin-Ljubelj

Da je cesta Naklo—Trzin—Ljubelj mednarodnega pomena, ni treba posebej poudarjati. V letošnjem polletju je čez državno mejo Ljubelj potovalo 37.000 potnikov, večina inozemcev, ter 8688 avtomobusov, osebnih avtomobilov

in drugih motornih vozil. Cesta pa je na progi od Naklega do Trzina posebno od Žej do Križev v skrajno slabem stanju. Ker je ljudski odbor občine Trzin zainteresiran na tujem prometu, je dal pobudo za rekonstrukcijo in

tlakovanje te ceste. Posredovanje je imelo uspeh vsaj v tem, da se je te dni oglasila v Trzinu petčlanska komisija strokovnjakov, na čelu z direktorjem Uprave cest LRS, ki je preštudirala stanje ceste in si je ogledala urbanistično zasnovo Trzina s posebnim ozrom na projektirano traso mednarodne ceste. Seveda komisija ni dala nobene izjave, ali osvoji zamisel projektanta, kajti projekt cestne trase bo izdelan na drugem pristojnem mestu. Pač pa je ljudski odbor na željo komisije izročil koloriran načrt urbanistične zasnove Trzina in je tudi dal na razpolago vse geodetske meritve terena. Nekaj dni kasneje pa si je mešana jugoslovanska - avstrijska komisija ogledala ljubeljski cestni predor. Ugotovila je, da se v tunelu, posebno na jugoslovanski strani dela škoda, kajti oboki, ki so sicer dodelani, slonijo na hribini, ki še nima betoniranih opornih sten. Hribina se ruši, voda mestoma teče kurkoma iz obokov, kanalizacija je zamašena, medtem ko je del tunela na avstrijski strani v večji meri že dograjen. Kljub temu pa je komisija ugotovila, da je izvršenih 80 odstotkov vseh del celega predora.

Obe strani sta soglašali v tem, da bi že zaradi prepre-

Pomembna slovesnost v Turističnem društvu

Poročali smo že o jubilejnih slovesnostih v Ljubljani ob praznovanju petdesetletnice Turistične zveze Slovenije in omenili, da je Turistična zveza Slovenije ob tej priložnosti odlikovala najvidnejše turistične delavce v republiki. Kot smo izvedeli že po zaključku redakcije zadnje številke našega lista, je bilo pri tem kar pet odlikovanih dodeljenih turističnim delavcem iz Trzina.

Slovesnost podelitve odlikovanj je bila v Trzinu izvršena na izredni seji Turističnega društva v sredo 9. novembra. Seje so se udeležili poleg članov upravnega odbora trziškega Turističnega društva podpredsednik Turistične zveze Slovenije tov. Šubic, njen organizacijski sekretar B. Matajec ter še več drugih gostov iz Ljubljane. Povabljeni so bili k slovesnosti tudi predstavniki ljudske oblasti ter vseh političnih in gospodarskih organizacij iz Trzina.

Prvi je spregovoril tov. Šubic, ki je nato v imenu upravnega odbora Turistične zveze Slovenije pripel odlikovanja in izročil diplome naslednjim našim turističnim delavcem: predsedniku Maksu Štumflu zlato medaljo, dr. Kozmi Ahačiču, Gašperju Štibljju in ing. Milanu Steru srebrno ter Mihaelu Karu bronasto.

Za izredna odlikovanja, ki so v čast ne le njim samim, temveč tudi Turističnemu društvu v Trzinu in sploh vsemu Trzinu, se je v imenu odlikovancev zahvalil Maks Štumfel. Naključje je naneslo, da je imel tov. Štumfel nekaj dni prej izredno lovsko srečo in je na Ljubelju podrl gamsa. Tako je lahko po končani slavnostni seji povabil zbrane goste, naj se udeležijo skupne večerje, kjer je bil gostom serviran okusno pripravljeni gams v omaki.

Cestitkam odlikovancem se pridružuje tudi naš list, tovarišu Štumflu kot izvrstnemu lovcu pa še posebej naše čestitke!

Čenja večje škode bilo potrebno dograditi predor. Ljudski odbor občine Trzin je komisiji dal obljubo, da bo do tunela zgradil električni daljnovod visoke napetosti, seveda s pogojem, da bodo del stroškov do odstotkov zainteresiranosti nosili ostali interesenti.

Važnosti te ceste se ne da oporekati in morda ni več daleč čas, ko bo tudi cesta Naklo—Trzin—Ljubelj rekonstruirana in tlakovana.

Poročilo o poslovanju podjetja „Pekarija“ za leto 1954

Podjetje je zaposlovalo 12 kvalificiranih in 6 nekvalificiranih moči. Lastnih osnovnih

sredstev podjetje nima, zato mora plačevati visoke najemnine za inventar in prostore

Aktiva:	v 000 din
a) Osnovna sredstva:	
1. osnovna sredstva	1.416
2. investicije v teku	137
3. izločena sredstva	224
b) Obratna sredstva:	
4. denarna sredstva	220
5. surovine in material	368
6. proizvodnja	—
7. gotovi izdelki in blago	—
8. aktivne časovne razmejitve	31
c) Sredstva v obračunu in druga aktiva:	
9. kupci in druge terjatve	767
10. druga aktiva	—
d) Finančni uspeh:	
11. razporejeni dobiček	1.421
12. izguba	—
Skupaj aktiva	4.584

Pasiva:	
a) Viri osnovnih in izločenih sredstev:	
1. sklad osnovnih sredstev	1.416
2. dolgoročni krediti	—
3. razni skladi	221
4. drugi viri fin. investicij	137
b) Viri obratnih sredstev	
5. banka krediti	—
6. angažirani del lastnih skladov	6
7. pasivne časovne razmejitve	—
c) Viri sredstev v obračunu in druga pasiva:	
8. dobavitelji in druge obveznosti	1.383
9. druga pasiva	—
d) Finančni uspeh:	
10. dobiček	1.421
11. kritje izgube	—
Skupaj pasiva	4.584

Ustanovljeno je samostojno trgovsko podjetje Tobak

Tobačne izdelke so trziška podjetja doslej nabavljala pri podjetju TOBAK. Kranj ali podjetjih iz drugih krajev. Podjetje TOBAK iz Ljubljane je v Trzinu imelo svoje skladišče s poslovalnico na Trgu svobode št. 13. Dogovorilo pa se je s podjetjem TOBAK v Kranju, da mu prepusti skladišče in poslovalnico v Trzinu in je zato podjetje TOBAK iz Kranja prosilo občinski

ljudski odbor za potrebno dovoljenje, katero pa je podjetju bilo odklonjeno, kajti občinski ljudski odbor je smatral, da so Trzinčani sami sposobni ustanavljati samostojna trgovska podjetja in ni potrebno, da ustanavljanje prepuščajo drugim krajem.

Samostojno trgovsko podjetje TOBAK v Trzinu je že začelo s poslovanjem v lokalu na Trgu svobode št. 13.

Delo društva za napredek gospodinjstva

Dne 16. novembra je imelo »Društvo za napredek gospodinjstva« svojo izredno sejo. Navedemo naj le nekatere sklepe v okviru našega programa za bodoče delo.

Društvo za napredek gospodinjstva ima svoja pravila, s katerimi bo treba seznaniti na prvem širšem sestanku naše žene in dekleta.

V Ljubljani bo v dneh 11. in 12. decembra ustanovni občni zbor Zveze ženskih društev Slovenije. Naše društvo bo zastopala na tem občnem zboru tovarišica Inkret Mincka.

Na sejo smo povabili tudi gospodinjsko učiteljico tovarišico Zelnikovo, ki zaenkrat poučuje na osnovni šoli v Trzinu. Ona stanuje v Lomu, kar seveda ni prikladno za uspešno delo na šoli, še manj pa za udeleževanje po šoli na terenu. Sklenili smo, da naredimo prošnjo na stanovanjsko komisijo, da ji, če je mogoče, priskrbi stanovanje v Trzinu.

Jakopin Frida, babica

Nosečnost

Največja vrednota, ki jo narava podari vsakemu človeku ob rojstvu, je zdravje. Zato moramo skrbeti, da svoje zdravje ohranimo. Vsaka žena je dolžna skrbeti za svoje zdravje in mora biti poučena o sebi in pravilnem načinu življenja.

Naloga vsake matere je, da pouči svojo doraščajočo hčer o pomenu mesečnega perila. V razvojni dobi, to je med 14. in 18. letom se običajno pojavi prvo perilo. To je znak, da ženski spolni organi delujejo. Takrat postane ženska zrela in v tej dobi se lahko odzove svojemuzvišenemu poklicu — postati in biti mati, dati življenje novemu človeku.

Ob perilu je posebno važna higiena. Ni priporočljivo, da se ženska takrat koplje, pač pa naj se vsak dan umije in menja vložke. Po končanem perilu pa naj se okopa. S toplo obleko in dobrimi čevlji se ženska ob perilu obvaruje prehlada. Hrana naj bo zmerena in lahko prebavljiva. Močno začinjene jedi in alkoholne pijače škodujejo. Ob perilu naj se ženska izogiblje telesnih in duševnih naporov.

Če ženska izgubi redno mesečno perilo, je temu največkrat vzrok nosečnost. Brž ko žena ugotovi, da je noseča, naj obišče posvetovalnico, zdravnika ali babico, kjer dobi vsa potrebna navodila. Nosečnost ni bolezen, ampak prirodno stanje, ki je tesno povezano z ustrojem in delovanjem ženskega telesa. Nosečnice naj žive tako, kot so bile vajene živeti poprej. Primerno delo ne škoduje. Izogibati pa se je treba napornih del, n. pr. dviganja in nošenja težkih bremen, dolgotrajnega pospravljanja, čiščenja in pranja. Nosečnica mora imeti duševni mir. Marsikatera žena je v ča-

Samo na ta način bo tovarišica imela možnost dela na terenu pri organizaciji raznih gospodinjskih tečajev, predavanj itd. Za nas je to velikega pomena, da imamo tako strokovno moč. Lahko ugotovljamo, da v več primerih še tisto, kar imamo ne znamo s pridom uporabiti. Večkrat zato, ker so naše žene prezaposlene, delno pa tudi zaradi neznanja. Predvsem so znanja potrebne naše mlade žene in dekleta, ki nimajo lastnih izkušenj. Če se poroči dekle, ki nima osnovnih pojmov o gospodinjskih delih, se težko znajde v življenju in v taki družini je gotovo prepir.

Če si prizadevamo pridobiti si čim več znanja in strokovne usposobljenosti, je nujno, da obiskujemo razna predavanja, tečaje itd. V mesecu decembru bo prvi sestanek »Društva za napredno gospodinjstvo«, na katerem bo govorila tovarišica Zelnikova o prehrani našega prebivalstva.

su nosečnosti zelo občutljiva. Takih žena ne smemo razburjati in strašiti, ampak moramo pomirjevalno vplivati nanje.

Posebno pažnjo moramo posvetiti prehrani nosečnice. Napadno je mišljenje, da mora noseča žena jesti za dva. V prvi polovici nosečnosti lahko ostane prehrana, kakršna je bila pred nosečnostjo. V drugi polovici nosečnosti postanejo potrebe za normalen razvoj ploda večje in zveča se tudi tek nosečnice. Toda tudi v tej dobi ni potrebno, da uživa nosečnica več hrane kot prej. Najbolje bo, da je manj, zato pa v več obrokih. Hrana naj bo raznovrstna in lahka. Uživa naj čim več zelenjave, sadja, mleka, od mesa pa perutnino in teletino. Izogiblje naj se svežega in suhega svinjskega mesa in preslane hrane.

Najvažnejša za noseče žene je nega zob. Čisti naj si jih vsak dan. Vsak pokvarjen zob naj da takoj zdraviti zobozdravniku. Nosečnice trpe pogosto na zaprtju. Zato naj žena vsako jutro pred zajtrkom izpije kozarec hladne vode, v kateri je raztopila sladkor ali žličko medu. Če ta sredstva ne pomagajo, naj se posvetuje z zdravnikom.

Zelo važna je nega dojk. V drugi polovici nosečnosti naj si žena vsak dan umiva dojke s toplo vodo in milom ter nato opere z brisačo. Bradavice postanejo odpornejše, če jih vsak dan masiramo in nato namažemo s kremo ali oljem. Ploške in vdrtne bradavice je treba izvleči s čistimi prsti ali s posebno sesalko, pa postanejo bradavice sposobne za dojenje.

Nosečnica naj gre večkrat na zdravniški pregled. Tako bo vedela, ali ji poteka nosečnost v redu, kakšna je lega otroka, iz česar sklepamo na

Mira Hiršel:

Otroci z motnjami v razvoju

(Nadaljevanje)

Učitelj osnovne šole mora predlagati duševno nerazvitega otroka za pomožno šolo že 1. šolsko leto ali takoj ob vstopu v šolo, če je njegova nerazvitost že tako očitna, da ne bo mogel otrok napredovati v osnovni šoli. Predlaga pa navadno šole takrat, ko ponavlja 1. razred osnovne šole, pa še ne kaže uspeha. Do prešolanja v pomožno šolo pa ravna učitelj z njim kolikor mogoče individualno. Ozira se na otrokovo zmogljivost in uravnava temu primerno svoje zahteve do otroka, da bo v šoli vsaj nekaj delal in ne bo popolnoma otopel. Predvsem pa je treba, da takega otroka prav povsod: doma, v šoli in na cesti zaščitimo pred zasmevanjem normalnih sovrstnikov.

DUŠEVNO NERAZVITI OTROK V POMOŽNI ŠOLI

V začetku maja pošiljajo učitelji osnovne šole duševno zaostale učence k preizkušnji na pomožno šolo. Otrok preizkusi najprej zdravnik, potem učitelj osnovne šole in učitelj pomožne šole — defektolog, ki ugotovi, ali je otrok potreben takega šolanja. Delu preizkusne komisije prisostvujejo tudi otrokovi starši. Če ugotovi komisija, da je to potrebno, je otrok sprejet v pomožno šolo.

V pomožni šoli uspevajo tudi duševno nerazviti oz. zaostali otroci:

- a) ker je pouk prilagojen njihovim zmožnostim,
- b) ker se učna snov podaja počasi in njim razumljivo,
- c) ker je v pomožni šoli v razredu manj otrok, največ 15, in se učitelj laže zanima za vsakega posameznega učenca in mu pomaga preko največjih težav,
- d) ker po začetnih uspehih postajajo učenci samozavestni, dobivajo voljo do dela in življenja, ker spoznajo, da tudi oni nekaj zmorejo.

Če samo površno pregledamo razvoj pomožnega šolstva od druge svetovne vojne do danes, nas njegov napredek lahko zelo veseli. V stari Jugoslaviji smo imeli v vsej državi samo 3 organizirane pomožne šole in 40 pomožnih oddelkov pri osnovnih šolah. Da-

nes pa imamo v Jugoslaviji 5 pomožnih šol z več kot 6 oddelki, 2 med njimi imata internat, 80 pa je pomožnih šol, ki imajo manj kot 5 oddelkov. Zavodov za duševno zanemargene otroke je bilo prej 7, da nes jih je 32.

V Sloveniji pa je za zdaj le 14 ustanov za šolanje duševno nerazvitih otrok. Višje organizirane šole so v Ljubljani, Mariboru, Celju, Kamni gorici in Portorožu, dvorazredna v Kranju, enorazredna pa v Škofji Loki, Trzinu, Tolminu, Idriji, Trbovljah, Hrastniku, Laškem in Ptuj. Pomožne šole z zavodom so le v Ljubljani, Kamni gorici in Portorožu. V te zavode sprejemajo tiste duševno nerazvite oziroma zaostale otroke, ki zaradi socialne ogroženosti, velike oddaljenosti ali težje duševne defektnosti ne morejo hoditi od doma v šolo. Pomožne šole v Ljubljani, Celju in Mariboru se polagoma razvijajo v rehabilitacijske zavode, ki imajo nalogo usposobiti duševno zaostale otroke v pomožne in priučene delavce in laže duševno nerazvite otroke v izučene delavce.

Naloga prosvetnih in skrbstvenih organov je, da pospešujejo ustanavljanje pomožnih šol in zavodov v vseh okrajih, kakor tudi ustanavljanje delavnic pri pomožnih šolah v večjih središčih. Potrebno nam je še zelo veliko pomožnih šol, zavodov in internatov za vse vrste duševno nerazvitih otrok, ki danes še ne morejo hoditi v take šole, ker ni prostora. Vsakomur mora biti razumljivo, da je popolno izšolanje duševno nerazvitega otroka v pomožni šoli navzlic nekoliko višjim stroškom najmanj 3 do 5 krat cenejše, kakor pa če običajni neizšolani in poklicno nepripravljeni ter zato brezposelni duševno nerazviti oseba na plečih svojcev ter skupnosti. S pomočjo posebnega šolanja pa bomo lahko tudi dobili iz tisočev duševno nerazvitih mladih ljudi pošteno in delavne državljane, ki bodo sposobni vzdrževati se sami v življenju ter prispevati s svojim delom k našemu gospodarskemu razvoju.

(Konec)

potek poroda, ali bo mogla žena roditi doma s pomočjo babice, ali pa bo treba iti roditi v porodnišnico.

V spolnem občevaranju mora biti nosečnica zelo previdna in vzdržna. Popolnoma se mora nosečnica vzdržati spolnega občevaranja zadnjih šest tednov pred porodom. Nosečnica mora gledati na to, da svoje življenje prilagodi potrebam nosečnosti, da bo ta pravilno potekala in da bo porod pravilen. Ako se pravočasno posvetuje z zdravnikom in babico, ji bo tudi mogoče odvrniti marsikatero nepravilnost, ki bi se sicer pojavila.

Tudi pri tem je dobro pomniti znani izrek: »Bolje preprečiti — nego lečiti!«

Tišejo nam . . .

Ali je dopustno, da se koruzni izdelki, ker jih v trgovini ni, prodajajo na trgu po tako visoki ceni?

12. novembra sem poslala svojo hčerko na trg, naj mi prinese 2 kg koruzne moke. Ker jo pa na kilograme ni bilo, jo je kupila na litre in to po ceni 80 din za liter. Vide-la sem že takoj na prvi pogled, da jo je zelo drago plačala. Ko pa sem jo stehala, se je izkazalo, da je bila moja ocena pravilna: 2 l koruzne moke je tehtalo 1 kg 16 dkg. To se pravi, da stane v Trzinu na trgu 1 kg koruzne moke reci in piši 140 din!

S. K.

**Delovni kolektiv
TOVARNE USNJA**

„Runo“

pošilja ob

Dnevu republike

pozdrave vsem

prebivalcem tržiške občine

Delovni kolektiv

Bombažne predilnice

in tkalnice

v Tržiču

pozdravlja ob

29. novembru —

Dnevu republike

vse delovno ljudstvo Tržiča

in okolice

Ob prazniku republike
— 29. novembru
pozdravlja vse naše občane

Turistično društvo Tržič

K Dnevu republike pošilja pozdrav
vsemu prebivalstvu tržiške občine

Gozdno gospodarstvo Kranj

z gozdnimi obrati Tržič, Kokra,
Škofja Loka, Kranj

Delovnemu ljudstvu Tržiča

in okolice

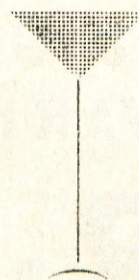
pošilja pozdrave

za praznik republike —

29. november

Lesno industrijsko podjetje

LIP Tržič

Ob prazniku republike
29. novembru

pozdravlja vse naše občane

in se

priporoča za obilen obisk

Gostišče
„Ljubelj“

Tovarna obutve

Peko

Vsem
delovnim ljudem
naše občine
pošiljamo

Tržič

ob dnevu republike pozdrave

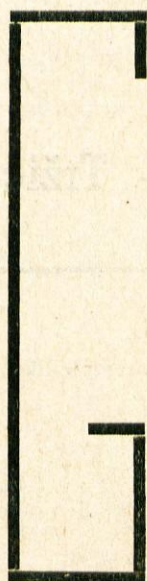
Tovarna lepenke na Slapu pri Tržiču

pozdravlja
ob Dnevu republike
vse prebivalstvo
tržiške občine

Mehanična delavnica v Tržiču

pozdravlja ob Dnevu republike
vse prebivalstvo tržiške okolice

pošilja
ob Dnevu republike
pozdrave vsemu prebivalstvu
tržiške okolice

gradbeno
podjetje
v Tržiču

Delovni kolektiv

Tovarne finega pohištva v Tržiču

pošilja

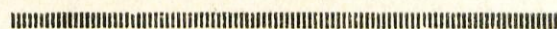
ob Dnevu republike

pozdrave vsemu delovnemu ljudstvu

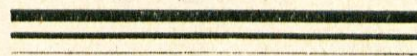
Tržiča in okolice

Kleparstvo pozdravlja
in vodno ob Dnevu republike
inštalaterstvo vse prebivalstvo Tržiča
in okolice
V TRŽIČU

Tovarna kos in srpov

pošilja

ob Dnevu republike

pozdrave vsemu delovnemu ljudstvu

Tržiča in okolice

v Tržiču

Ob Dnevu republike pozdravlja
vse Tržičane in se jim priporoča

Franc Bohinc — čevljarstvo
Tržič

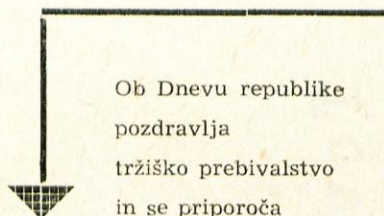
Ob Dnevu republike pošilja pozdrav **Gostilna**
vsemu prebivalstvu tržiške občine **„Dobrča“**
in se jim priporoča
Brezje pri Tržiču (Prej Sv. Neža)

REMONT
Tržič

Ob Dnevu republike
pozdravlja
vse prebivalstvo
tržiške občine

Radiomehanika
Tržič

Ob Dnevu republike
pozdravlja vse tržiške občane
in se jim priporoča

Ob Dnevu republike
pozdravlja
tržiško prebivalstvo
in se priporoča

PEKARIJA
TRŽIČ

MESARSKO PODJETJE
v Tržiču

pozdravlja ob DNEVU REPUBLIKE

vse Tržičane in se jim
priporoča za nadaljnjo
naklonjenost

Ob Dnevu republike
pozdravlja vse Tržičane
in se jim priporoča
Trgovsko podjetje

„Prehrana“
Tržič

Trgovsko podjetje

„Preskrba“
v Tržiču

pošilja

ob Dnevu republike

vsemu prebivalstvu

tržiške občine

pozdrave in se mu priporoča
za nadaljnjo naklonjenost

Gostilna in kavarna

Svojim gostom

in vsemu prebivalstvu

tržiške občine pošiljata pozdrave

ob Dnevu republike

in se priporočata

„ZELENICA - Tržič

pozdravlja ob Dnevu republike
vse svoje goste
in vse prebivalstvo
tržiške občine

Hotel „Pošta“
Tržič

Ob Dnevu republike

pozdravlja

vse občane tržiške občine

LEKARNA

v Tržiču

Delovni kolektiv

Pilarne „Triglav“

pošilja ob Dnevu republike
pozdrave vsemu delovnemu ljudstvu
Tržiča in okolice

v Tržiču

Ob Dnevu republike pozdravlja

vse prebivalstvo tržiške občine

Reševalna postaja - Tržič

Oglašujte v „Tržiškem vestniku“

Vsem delovnim ljudem

tržiške občine

pošilja

za praznik republike pozdrave

**Kmetijska
zadruga
Podljubelj**

**Kmetijska
zadruga Križe**

pozdravlja

za praznik republike

vse delovno ljudstvo

tržiške občine

**Kmetijska
zadruga
Sv. Katarina**

**Kmetijska
zadruga
Leše**

pošilja za Dan republike 29. novembra

pozdrave in voščila delovnemu ljudstvu

v tržiški občini

Za praznik republike

pošiljamo pozdrave

vsemu delovnemu ljudstvu

Tržiča in okolice

Ob Dnevu republike pozdravlja vse prebivalstvo tržiške občine in se mu priporoča za obisk

Vladimir Ziblar

Tržič

Oglašujte v Tržiškem vestniku!

ZVEZDA

pošiljamo pozdrave
vsemu tržiškemu prebivalstvu
in se priporočamo

Poslovalnica v Tržiču
Koroška 5

Sprejemamo v barvanje
in čiščenje
vse vrste oblek in tkanin

★ KRANJ

K Dnevu republike

pošilja vsemu

delovnemu ljudstvu Tržiča

in okolice

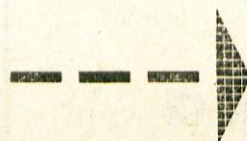
pozdrave in voščila

**Medzadružni
lesni kombinat**

„Jelovica“

Škofja Loka

KONJUH

Ob Dnevu republike
pošilja pozdrave
vsemu prebivalstvu
tržiške občine

Odkupujemo vse vrste kož
v poslovalnici v Tržiču, Partizanska ulica 22

Trgovsko podjetje

„RUNO“

Tržič

**s svojimi
poslovalnicami**

pošilja ob Dnevu republike pozdrave vsem svojim odjemalcem. Obenem jih obvešča, da je premestilo svoje glavno skladišče iz Križev v Tržič, v prostore bivše restavracije tovarne Runo. Trgovina na drobno ostane še vedno na Trgu svobode. Poslovalnico smo oktobra odprli tudi v Škofji Loki.

Ob Dnevu republike pozdravlja vse Tržičane in se jim
priporoča

Gostilna „Pri Lojzku“ - Tržič

Svojim gostom in vsem občanom tržiške občine želi
veselo praznovanje Dneva republike in se jim pripo-
roča za obisk

Gostilna „Pod Kukovnico“

pozdravlja ob Dnevu republike
vse prebivalstvo tržiške občine
in se mu toplo priporoča

Vina - Kranj

Vse prebivalstvo

tržiške občine pozdravlja

ob Dnevu republike

in se priporoča

za obisk

„Delikatesa“

KRANJ

Delovnemu ljudstvu

tržiške občine

pošilja pozdrave

ob Dnevu republike

29. novembru

LOVARNA
USNJA
KAMNIK

TISKANINA KRANJ

Delovnemu ljudstvu

Tržiča

in okolice

ob Dnevu republike

pošilja

pozdrave

SAP -

★ Slovenija - avtopromet ★

LJUBLJANA

pozdravlja ob

Dnevu republike

vse prebivalstvo

tržiške občine

IZVAŽAMO:

mehak žagan les
trd žagan les
zaboje

celulozni les
tesan les
železniške pragove
drva za kurjavo
oglje

furnir
vezane plošče
panel plošče
lesovinske plošče
parket

Telefon: 20-563, 20-248

Brzjav: Slovenijales Ljubljana

Poslovalnice za pohištvo:

Ljubljana, Kidričeva 1
Beograd, Vuka Karadžića 8

SLOVENIJALES

podjetje za izvoz lesa in lesnih

izdelkov

Ljubljana, Titova la

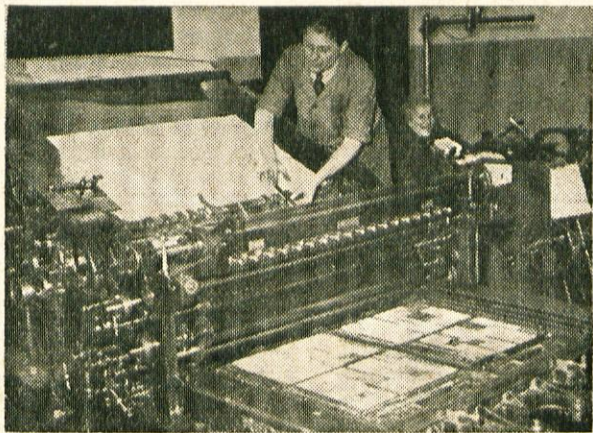
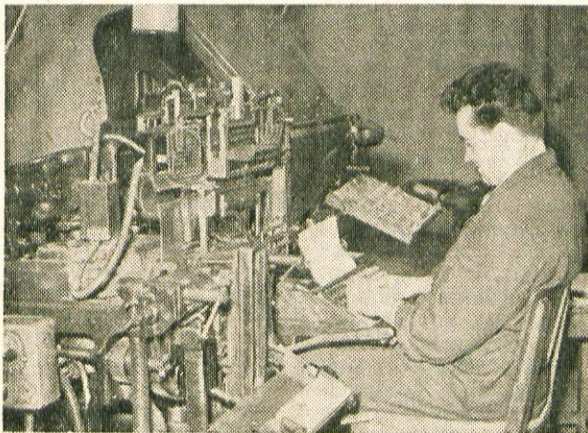
pisarniško in
stanovanjsko pohištvo
stole iz upognjenega lesa
fino in serijsko pohištvo
lesno galanterijo
znamke »Opex«

Od 21. do 27. novembra

Teden tiska in radia

Dnevi od 21. do 27. novembra so v vsej državi posvečeni tisku in radiu. V teh dneh naj bi se vsi, izdajatelji in uredništva časnikov, dopisniki in bralci, vprašali, ali se zavedamo velike vloge, ki jo ima tisk v našem družbenem razvoju in ali smo storili že vse, kar je v naši moči, da bi naš tisk dosegel tisto stopnjo, ki bi ustrezala stopnji našega razvoja na drugih področjih.

Tudi v Trzinu se bomo v teh dneh vprašali, ali imamo naročenih sorazmerno s številom prebivalstva dovolj izvodov posameznih dnevnikov, tednikov, mesečnikov, ali se dovolj okoriščamo z politični-

mi, gospodarskimi in kulturnimi članki v njih, kar bi nam bilo v družbenem upravljanju vsem tako neobhodno potrebno, ali sodelujemo dovolj kot dopisniki pri naših časnikih itd. Posebej se bomo morali vprašati, ali smo storili za svoj lokalni časopis vse, kar je v naši moči, da bi lahko izvrševal svoje specifično poslanstvo in nam bil v ponos in odliko.

Da nam bodo ta vprašanja v tem tednu bolj živo pred očmi, je pripravila tudi pri nas SZDL s sodelovanjem uredništva »Tržiškega vestnika« vrsto prireditev, h katerim vabimo vse tržiško prebivalstvo!

Izšla je zbirka „Kmečke knjige“ za leto 1956

V kmetijskih zadrugah, pa tudi v domovih po naših vaseh, je te dni razgibal življenje razveseljiv kulturni dogodek. Založba Kmečka knjiga v Ljubljani že pošilja naročnikom svojo vsakoletno knjižno zbirko, ki obsega štiri prvovrstne knjige, privlačne tudi po zunanji in notranji opremi.

Kako velikega pomena je za kmečkega človeka vsaka dobra knjiga, ve samo tisti, ki pozna, s kako ljubeznijo kmet knjige prebira in hrani. Vrednost takšne zbirke pa je težko oceniti. Za marsikoga na vasi namreč pomeni edino branje in edino sredstvo, ki ga uporablja za širjenje svojega znanja.

Takšna ugotovitev terja od založbe, ki pošilja svoje knjige na vas, preudarno določanje knjižnega programa. Vtis imam, da se Kmečka knjiga v polni meri tega zaveda. Program njene knjižne zbirke je namreč sestavljen z občutkom odgovornosti. Poleg tako trdno uvedenega Koledarja, brez katerega letna knjižna zbirka na vasi prav gotovo ne bi uspela, ima v programu še povest; tretja knjiga je znanstvene ali poljudno znanstvene vsebine, četrta pa je strokovna kmetijska. Taka sesta-

va programa ustreza potrebam in željam kmečkega bralca.

Oglejmo si letošnji knjižni dan Kmečke knjige!

V koledarju Kmečke knjige za leto 1956 je vreden omembe izbor iz del predstavnikov slovenske Moderne. Tu najdemo značilne pesmi Dragotina Ketteja, Josipa Murna — Aleksandrova in Otona Župančiča. Ivan Cankar pa je zastopan s črtico Skodelica kave. Namen založnice, da bi s tem kratkim izborom opozorila bralce knjižne zbirke na veliko kulturno bogastvo zastopnikov Moderne, je brez dvoma dosežen, zasluži pa tudi priznanje. Nemara drži, da naša vas premalo pozna kulturno dediščino naše preteklosti. Dalje je v koledarju ponatisnjena pretresljiva črtica Pot na klop, ki jo je napisal Prežihov Voranc. Poleg jubilejnih člankov o nekaterih zaslužnih umetnikov in znanstvenikov je v Koledarju več potopisov, ki kažejo bralcu tuji in domači svet; objavljeni so poljudno znanstveni sestavki, zgodovinski članki, obširni pa je kmetijski strokovni del. V tem razdelku bo kmečki bralec našel polno navodil in izpodbud za svoje vsakdanje delo. Omenili bomo zlasti razpravo ing. Gvida Fajdige: Nekaj

pripomb k našem gospodarjenju na travniku, ing. Miška Judeža: Pravilno kletarstvo — dobro vino, ing. Viktor Repanšek objavlja članek Priskrbimo rastlinam dovolj hrane, Anton Flego pa članek: Pomlajevanje sadnega drevja. Dr. Jože Zupšek pa je prispeval razpravo: Novo dedno pravo pri nas. Omenili smo le nekaj člankov iz Koledarja, ki je poln zanimivega gradiva in bo brez dvoma našel med naročniki navdušene bralce.

Druga knjiga se imenuje Kmetске slike in povesti. Tu je zbrano več najboljših spisov priljubljenega pisatelja Janka Kersnika, ki je bil globok poznavalec kmečkega življenja.

Tretja knjiga je Zgodovina slovenskega naroda II. del. Z mnogimi slikami, zemljevidi in skicami opremljena Zgodovina, ki jo piše univ. prof. dr. Bogo Grafenauer, obravnava usodni čas slovenske narodne preteklosti: izgubo narodne samostojnosti in kolonizacijo tujcev na slovenski zemlji. Težko je govoriti o pomenu tega široko zamišljenega dela, dokler ne bo pred nami vseh sedem ali osem zvezkov, kolikor jih založnica naznaja. Po dosedanjih dveh so-deč, bo ta Zgodovina ena najpopolnejših, kar jih Slovenci

imamo. Kmečki knjigi, ki je z množično izdajo omogočila vsakemu našemu človeku, da si lahko za malo denarja pri-skrbi tako dragoceno zgodovinsko delo, je treba izreči priznanje. Zares bi ne smelo biti niti ene hiše pri nas, kjer bi te knjige ne imeli.

Kot četrta redna knjiga je v zbirki Perutninarstvo. Napisala sta ga ing. Ločniškar in Vrečko. Rejci perutnine bodo imeli v tej odlični strokovni knjigi koristnega svetovalca. Menda se ne motimo, ako rečemo, da je bil izid takšne knjige zelo potreben. Tako temeljito napisana strokovna dela so znamenje, da imamo pri nas razgledane strokovnjake.

Knjižna zbirka Kmečke knjige tedaj opravlja pri nas pomembno kulturno in prosvetno nalogo. Razočara nas pa razmeroma nizka naklada. Zbirka izhaja samo v 15.000 izvodih. Za prihodnje leto založnica sicer napoveduje povečanje naklade, razumljivo pa je, da ji moramo pri tem plemenitem stremljenju pomagati vsi, ki se zavedamo, kako važne so dobre knjige za našo vas. Prepričani smo, da poziv Kmečke knjige ljudem, ki še niso naročeni na njeno knjižno zbirko, ne bo ostal brez odziva. Takšne knjige za tako nizko ceno bi morale zares najti pot v vsako kmečko družino.

Za prihodnje leto objavlja Kmečka knjiga za knjižno zbirko tak program: 1. Koledar za leto 1957. 2. Anton Ingolič: Ugasla dolina. Povest o železarjih s Prevalj na Koroškem. Na koncu prejšnjega stoletja so tudi gospodarji opustili tamkajšnje železarne in pognali ljudi z dela. Povest je polna zanimivih dogodkov. 3. Bogo Grafenauer: Zgodovina slovenskega naroda III. del. V tem zvezku bo avtor obravnaval kmečke upore proti graščakom, boje s Turki, začetek zgodnjega kapitalizma in reformacijo na Slovenskem. 4. Kot četrta bo pa izšla pri nas tako potrebna knjiga: Obnova našega sadjarstva. Napisal jo je docent ing. France Adamič.

Program knjižne zbirke Kmečke knjige za leto 1957 je tak, da bo prav gotovo privabil številne nove naročnike.

Cena knjižni zbirki za prihodnje leto je 300 dinarjev.

Kmečka knjiga pošilja hkrati s knjigami bralcem knjižne zbirke vprašalno polo ter jih prosi, naj jo kmalu izpolnijo in ji jo pošljejo. Izjavlja, da bo glede na zaključke te ankete določala svoj knjižni program za zbirke. Takšna anketa je lahko koristna, ko se bodo ljudje zavedali njenega pomena ter izpolnili vprašanja vestno in preudarno.

V spremni besedi bralcem in poverjenikom založnica prosi, naj bi se vsi lotili z podvojenim silo nabiranja novih naročnikov ter zaključuje: »Naše geslo naj bo: Vso silo za razširitev knjižne zbirke Kmečke knjige!« Menimo, da bodo ljudje po naših vaseh to prizadevanje zares podprli saj bo uspeh koristil njim samim.

Dopisujte

v „Tržiški vestnik“

Letošnji letni obračun DPD Svoboda

Nekoliko pozno, šele pretekli četrtek, je letos polagala »Svoboda« obračun svojega dela v preteklem poslovnem letu in postavljala temelje za novo leto. Okoristiti se je hotela še z rezultati razprav na kongresu »Svoboda« in ljudskoprosvenih društev, ki je bil pretekli mesec na Jesenicah, zato je bil letošnji občni zbor tržiške »Svobode« šele po tem kongresu.

Letošnji občni zbor je moral rešiti vrsto perečih vprašanj, ki so že dalj časa hromila delavsko izobraževanje in kulturno izživljanje v naši občini. Vprašanje odnosov med sekcijami, vprašanje finančnih virov, vprašanje prostorov za udejstvovanje sekcij, zlasti pa vprašanje množičnosti v delu »Svobode« — vsa ta vprašanja so bila že dalj časa na dnevnem redu razprav v »Svobodi« sami in v tržiški javnosti sploh in nanja je bilo treba letos vsaj kolikor toliko zadovoljivo odgovoriti.

Na občnem zboru so načela ta vprašanja obširna poročila predsednika Nandeta Stritih, blagajnika J. Močnika ter vodij godbene, pevske, šahovske in kino-sekcije, nadaljevala pa je razgovor o njih razprava, v katero so živo posegali tako člani »Svobode« sami kakor tudi predstavniki ljudske oblasti in političnih organizacij.

Med najvažnejšimi ugotovitvami razprave je pač ta, da »Svoboda« še daleč ni zajela vsega tržiškega delavstva, kateremu je v prvi vrsti na-

menjena, in da so sindikalne podružnice doslej mnogo premalo sodelovale s »Svobodo«. Diskutanti so izrazili željo, da bi Krajevni svet (ki na občni zbor »Svobode« ni poslal niti svojega zastopnika) v bodoče storil, kar je njegova dolžnost. Z njegovo pomočjo bo morala »Svoboda« v odločno večji meri izpolniti svojo glavno nalogo, nuditi delavstvu čim več izobrazbe, vzgoje k naprednemu mišljenju v politiki in gospodarstvu ter kulturne vzgoje.

Treba bo pri tem računati seveda s skromnimi denarnimi sredstvi, s katerimi bo treba pač gospodarneje ravnati kot doslej in ne jih po nepotrebnem zapravljati. Ljudski odbor mestne občine bo najnужnejša sredstva »Svobodi« tudi v bodoče zagotovil. Več sredstev kot doslej pa bodo morala nuditi industrijska podjetja.

Sekcije se bodo morale kolikor mogoče osamosvojiti. Njihovo delo bi moral samostojno voditi njihov odbor, ki mora biti zato dobro izbran. Tudi finančno poslovanje sekcij bo v bodoče samostojnejše. Vsi sodelavci v sekcijah bodo morali pokazati pač mnogo požrtvovalnosti in vsak na svojem torišču nesebično delati, ker dela v »Svobodi« pač ni mogoče nagrajevati.

V novi upravni odbor so bili izbrani: Nandeta Stritih, Janko Regvat, Jože Ahačič, Vladimir Perač, Milan Batista, Mirko Brejc, Pepca Lotričeva, Andrej Peharc in Vika Jančeva.

Gibanje prebivalstva

Rojeni: Vrabič Sabina, gospodinja iz Tržiča, je rodila dečka; Komac Neža, tovarniška delavka iz Podlublja, je rodila dečka; Bitežnik Stefanija, tovarniška delavka iz Tržiča, je rodila dečka; Belhar Ksaverija, gospodinja s Slapu, je rodila dečka; Stefe Karolina, tovarniška delavka iz Retenja, je rodila deklico. — Srečnim mamiciam čestitamo!

Umrli: Kocjan Frančiška, diplomirana babica v pokoju iz Leštev. 55, stara 65 let. — Svojcem naše sožalje!

Posredovanja

Spalnico iz mahagonija, zelo dobro ohranjeno prodam. Naslov v pisarni Turističnega društva.

Dežurna služba v brivnicah

28. novembra: Mihael Godnov, Trg svobode 17.

5. decembra: Josip Petrič, Koroška 7.

12. decembra: Ernest Stepišnik, Partizanska 8.

KINO

26. do 28. novembra: Ameriški film **Julij Cezar**.

29. do 30. novembra: Jugoslovanski film **Ešalon dr. M.**

1. do 2. decembra: Francoski film **Sola na prostem**.

3. do 5. decembra: Jugoslovanski film **Krvava pot**.

6. do 7. decembra: Jugoslovanski film **Dekle in hrast**.

8. do 9. decembra: Angleški film **Trio**.

10. do 12. decembra: Ameriški film **Izgubljeni sin**.

13. do 14. decembra: Francoski film **G. Hulot na počitnicah**.

Tradicija

TRŽIŠKEGA ČEVLJARSTVA

(Nadaljevanje)

Našim čevljarjem sicer malo poznan, a vendar sloveč čevljarji mojster in pesnik svoje dobe je bil Hans Sachs.

Njegovo ime nosijo strokovna knjižnica v mestu Weimar, čevljarska pevška društva, da, celo sistem ali način strokovnega risanja vzorcev, katerega se je naučil kot edini Tržičan Mehleto Lovže na tečaju v Münchenu. Oglejmo si na kratko njegovo življenje.

Rojen je bil v Nürnbergu dne 5. nov. 1494. Obiskoval je latinsko šolo, nato se je izučil za čevljarja. Kot pomočnik je 5 let potoval, delal po raznih mestih, si pridobil strokovne izobrazbe ter l. 1517 postal čevljarski mojster. Že mlad se je začel ukvarjati s pesništvom. Zlagal je šaljive kuplete, mojstrske pesmi, drame, prozo itd. Srečno družinsko življenje mu je prenehalo, ko še ni dopolnil 65 let. Pomrl si mu že odrasli otroci in še žena. Ni obupal. Poročil se je drugič s 17 letno Barbaro H., ponovno srečno zaživel ter pesnikoval do svoje smrti 19. I. 1576.

V Nürnbergu je še danes v ulici Hansa Sachsa ohranjena njegova hiša in delavnica. Majhna sobica: v kotu stoji peč, ki jo je Sachs sam zgradil. Na delovni mizi stoji poleg starinskega orodja svetilka na olje, okrog nje pa vise steklene kroglice, napolnjene z vodo. V tej sobi je delal, pel, spisal vsega skupaj nad 6000 raznih del in kot vnet pristaš Martina Lutra zložil še 73 cerkvenih pesmi.

Iz teh podatkov je razvidno, da je čevljarska luč na steklene kroglice, kakršno imamo ohranjeno tudi v našem muzeju, starejšega porekla kot si morda mislimo (Hans Sachs je živel že pred 300 leti).

Da se je tržiško čevljarstvo že v tisti dobi začelo razvijati, je gotovo zasluga usnjarstva, katerega že Valvazor omenja, ko pravi da v Tržiču izdelujejo kordovan usnje v rdeči in črni barvi ter ga celo izvažajo v Italijo in Rimsko nemško cesarstvo. Gotovo so naši predniki redili mnogo koz in ovc poleg goveje živine. Iz teh domačih in morda še od drugod uvoženih koz so strojili lepo, kordovan usnje, iz katerega so domači čevljarji izdelovali lepe, lahke, ženske in moške, lepo okrašene čevlje po modi, katero so opazovali na osebah, potujočih skozi Tržič. Široka »Kuhmaul« moda je ob koncu 16. stoletja izginila. Začeli so izdelovati precej odprte, nizke izrezane čevlje, tudi iz zameta, s svilenimi petljami ali z raznimi kovinskimi okraski. Zgornje dele so tedaj, ko še ni bilo šivalnih strojev, ročno prešivali. Oblika čevljev je postajala zopet ožja.

KORDOVAN USNJE

Imena maroko, safijan in kordovan usnje so posneta po zemljepisnih imenih (Maroko,

Saffi v sev. Afriki, Kordoba v Španiji). V Mali Aziji, severni Afriki in Španiji so menda že za časa Rimljanov strojili fino barvano kozje in ovčje usnje. To je bila njihova specialiteta, zato so skrbeli za tajnost načina strojenja.

Leta 1208 je delal pri mojstru Engelbertu Trabert v mestecu Groitsch na Saškem čevljarski pomočnik Wiprecht Koffer, ki se je (seveda brez mojstrove vednosti) malo preveč seznanil z njegovo edino hčerko Elzo. Ker mojster ni maral zeta s praznim žepom, je Wiprechta odslovil in tudi prošnja Elze pri ponosnem mojstru in občinskem svetovalcu ni nič pomagala. Elza mu je pa le ohranila zvestobo.

Brezposelni fant se je vpisal med prostovoljce za križarsko vojsko in pri naskoku na Jeruzalem l. 1210 prišel v turško ujetništvo. Prodan je bil kot suženj nekemu usnjarju v bližnji Damaska v Mali Aziji.

Wiprecht se je v novem položaju kmalu znašel. Lastnik usnjarne Ahmed ga je postavil za hišnega in obratnega čevljarja. Tako je prišel lahko v stik z usnjarji, ki so izdelovali fino zgornje usnje iz kozjih kož, kakršnega še ni videl. Barvano, rdeče, zeleno, rumeno in modro. Kmalu je odkril vse tajnosti strojenja. Pred barvanjem so kože strojili s posušeni in zmletimi listi in mladimi vejicami ruja ali šmaka.

Kot dober delavec si je Wiprecht kmalu pridobil naklonjenost Ahmedove edine hčerke, črnooke Fatme, katera mu je obljubila, da bo očeta preprosila, da ga bo oprostil suženjstva če se z njo poroči. Toda Wiprechtu je stala vedno pred očmi Elza. Ahmed je hčerkinu prošnjo odbil češ kristjan in celo križar ne bo moj zet. Sklenil je, da ga bo prodal globoko v Arabijo. Fatma mu je v noči skrivaj prinesla obleko trgovca ter mu pomagala, da je zbežal. Srečno je dosegel obalo Egejskega morja, se vtihotapil na neko grško ladjo, stopil na Balkan in preko Dunaja prišel v domovino.

V domačem kraju je zvedel, da ga Elza še vedno pričakuje. Namenoma je šel šele čez nekaj dni k svojemu bivšemu mojstru. Ko ga je le-ta vprašal, zakaj da že ni prišel takoj k njemu, mu je Wiprecht odgovoril, da je iskal primeren prostor, kjer bi si uredil usnjarstvo. Mojster je rekel: »Pri nas ostani, priskrbel ti bom vse cehovske pravice, zgradil ti bom na svoje stroške usnjarstvo ter ti zapustil tudi čevljarsko delavnico!« Wiprecht je srečno živel ob strani Elze ter postal celo župan mesteca Groitsch.

To je primer, kako se je širilo strojenje kordovan usnja po srednji Evropi. Kje so se tega naučili tržiški usnjarji, nam sicer ni znano.

(Dalje prihodnjič)

W.W.JACOBS:

ŠIBKEJŠI SPOL

(Nadaljevanje)

Vrnil se je poklapan. Ves lepi dan, kolikor ga je še bilo, je prebil doma in neprestano kadil svojo pipico, ki je med njegovim razmišljanjem izgubila velik del svoje opojnosti. S skrbečim in kritičnim pogledom je sledil mali, slabotni postavitici svoje žene, ki se je kretala po hiši.

Tudi v naslednjem mesecu je odromalo izplačilo v njegov žep. Žena ni več omenila novih oblek niti selitve v drugo stanovanje. Žena je samo malce nervozno zakašljala. To je bila njena edina opazka.

»Kaj si se prehladila?« jo vpraša mož in jo pozorno pogleda.

»Mislim, da ne«, odgovori žena in od samega presenečenja spet zakašlja.

»Kaj te bode v grlu ali v prsih?« vpraša mož osorno. Gospa Grebl spet zakašlja, da bi presodila učinek. Po petih kašljih končno zašepeče, da se ji zdi, da jo tišči v prsih.

»Potem danes ne hodi ven«, reče gospod Grebl. »Pazi, da ne dobiš gripe! Kupil ti bom sirup proti kašlju. Kako bi bilo, če bi malo legla?« Ko je legla na otomano, je skozi napol zaprte oči opazovala moža, ki je pospravljaval posodo, ki je ostalo po zajtrku. To je bilo prvič v življenju, da je kaj takega delal. Morala si je čestitati, da ima kašelj, ki dela tako čudeže. Nenadoma se ji je v glavi zablistalo, kako velike možnosti ji ta kašelj odpira.

Jemala je sirup ves teden. Med tem so se pojavili novi, vznemirljivi simptomi. Zmanjkovalo ji je sape, ko se je vzpenjala po stopnicah. Prenajanje tase z zajtrkom ali kosilom je bilo krivo, da jo je bodilo v strani. Ko je v kleti napolnila kanto s premogom, jo je našel mož vso onemoglo, čepečo na tleh.

»Prav bi bilo, da greš k zdravniku«, reče gospod Grebl. Ona je šla. Pred mnogimi leti ji je bil nekoč rekel zdravnik, da bi se ne smela toliko gnati. Sedaj je sklenila, da ga bo ubogala.

»Veste, paziti se moram, zaradi svojega moža«, reče ona, ko mu je pojasnila vso stvar.

»Razumem«, reče doktor.

»Ako bi se meni kaj zgodilo...«, nadaljuje bolnica.

»Nič se vam ne bo zgodilo«, odgovori doktor. »Ostanite jutri v postelji! Prišel bom, da vas temeljito pregledam.«

Gospa Grebl je oklevala. »Vi me boste pregledali in morda ugotovili, da sem zdrava, a pri tem ne boste marali vedeti, kaj resnično čutim.«

»Točno vem, kaj čutite«, se je glasil odgovor. »Na svidenje jutri!«

Prišel je drugo jutro. Z zaskrbljenim gospodom Greblom se je podal v prvo nadstrop-

je, kjer je bolnico temeljito pregledal.

»Recite devet in devetdeset!« reče zdravnik, ko ji nastavi slušalke.

Gospa Grebl je ponavljala devet in devetdeset tako dolgo, da so njenega moža že bolela ušesa. Končno doktor konča s pregledom, zapre torbo in obstane z brado v roki, globoko zamišljen. Z blede drobcene gospe Grebl se ozre v njenega debelega moža.

»Najbolje bo, da ležite še teden dni«, reče odločno bolnici. »Počitek vas bo okrepil.«

»Vendar ni kaj resnega?« reče Grebl, ko je pripeljal zdravnika v gostinsko sobo.

»Samo nega jo še lahko okrepi«, se je glasil odgovor.

»Nega? A kaj ji je?«

»Slabotna je, a srce se z leti ne krepi. Ob dobrih pogojih bo vaša žena še lahko živela nekaj let. Toda najvažneje je, da ji ne nasprotujete v nobeni stvari! Pustite ji, da dela vse po svoji volji!«

»Vse po njeni volji!« zajec-lja gospod Grebl.

Doktor priklama. »Ne pustite ji, da bi se mučila s skrbmi in težavami«, nadaljuje on in predvsem, nikoli ne ugovarjajte!«

»Niti tedaj, ko bi bilo njej v dobro?« komaj slišno vpraša mož.

»Le če hočete staviti njeno življenje na kocko! Čuvajte jo! Skušajte ji ustreči vsaj malo, razvajajte jo, če hočete. To ji ne bo škodovalo. Toda predvsem pazite, da se ji srce ne bo vznemirilo.« Pozdravil je okamenega gospoda Grebla in odšel. Pri tem se je škodljivo željno smehljal. Gospod Grebl ni spadal med njegove ljubljence. Dva dni je vdani mož opravljal vsa domača dela in skrbno stregel bolnici. Končno se je naveličal. Na ženin predlog je vzel mlado dekle, da bi pospravljala. Prevzela je tudi skoraj vso postrežbo pri bolnici. Ker je imela nagnjenje do razburljivih situacij, je bila prepričana, da je stanje njene gospodarice zelo kritično. Gospodu Greblu se je odvalil kamen od srca, ko je žena spet vstala. Ugotovil je tudi, da je videti mnogo boljša kot pred boleznijo.

Njegovo veselje je bilo tako očitno, da je spet priklicalo njen kašelj.

»Mislim, da je tega krivo tole naše stanovanje«, reče ona vdano. »V njem nisem nikdar bila zdrava.«

»Pa si vendarle v njem preživela celo vrsto let«, pripomni mož in se s težavo obvlada.

»Zelo je tesnobno in mračno«, reče gospa Grebl. »A zame je še kar dobro. Vzdržala bom v njem pač še naprej.«

»Kajpada«, reče mož. »Treba bi bilo, da greš večkrat ven. Sedaj vendar nimaš nobenega dela, ko dekle vse opravi. Za-

kaj ne hodiš na izprehode?«

Gospa Grebl je začela zapuščati hišo. Po dveh, treh takih izprehodih je pismonoša izročil gospodu Greblu plod njenih izostankov. Skoraj bi se bil zadušil zaradi besnosti in o-suplosti, ko je stal pred svojo trepetajočo ženico. V rokah je držal račun iz tekstilne trgovine, prvi račun, ki ga je prejel v življenju.

»En funt, dva šilinga, tri penije in tri fardinge!« prebere.

»Tu je gotovo kaka pomota. Račun je gotovo za drugega.«

Gospa se opoteče k otomani, z rokama pritisnjenima na prsi leže in zapre oči.

»Morala sem kupiti nekaj blaga za obleko«, reče z drhtečim glasom. »Zahtevaš, naj hodim ven. Moje obleke so tako obnošene, da me je sram pred svetom.«

Iz grla gospoda Grebla je prišlo neko čudno renčanje. Ker se je bal, da se ne bi mogel obvladati, je stekel iz sobe na vrt. Tu je sedel na zvrnjeno vedro, stisnil glavo med dlani in pričel premišljovati o bodočnosti.

Račun od šivilje in račun za novi klobuk sta prišla po naslednjem mesečnem izplačilu. Račun za čevlje je prišel čez teden dni. Ker je gospod Grebl veroval v zdravilno moč dostojanstvenega molka, se je vselej hrabro premagal. Enkrat samkrat so njegova čustva prekipela. Tedaj je v eni sapi zgrmel vse, kar ga je težilo. Posledica je bila, da je gospa Grebl obležala za dva dni, a zdravnik mu je pred vrati strahovito prebral levite.

Strašno ga je grizlo, ker je žena bila še vedno prepričana, da je slabo stanovanje vzrok njene bolehnosti. Dejstvo, da sta v Charlton Parku ostali prazni le še dve hišici, je silno neugodno vplivalo na njeno zdravje. Jasno je bilo, da se zaradi tega vznemirja. Mala hišna pomočnica je celo trdila, da gospa kar vidno pojemala in ugaša kot sveča.

Preselili so se v septembru in zdravje gospe Grebl se je nekoliko popravilo. Njena lica so pordeela in oči so ji zasijale iz veselja nad novimi zavesami in novim linolejem. Srce je bilo polno globoke svečane hvaležnosti, ko je gledala s ploščicami obloženi kamin ali v barvaste šipe nad vrati. Edina stvar, ki jo je vznemirjala, je bila ta, da je gospod Grebl v želji, da bi se izognil plačevanju potrebnih stvari, sam neizmerno več potrošil za svoje nepotrebne zahteve.

»Treba bo kupiti nekaj novih stvari za kuhinjo«, je rekla nekega dne ona.

»Ni denarja!« se je glasil lakonski odgovor.

»In grelec za kopalnico.« Gospod Grebl je vstal in odšel.

Za vsako malenkost se je morala obračati nanj. Dvesto funtov na leto, a resnično njen ni bil niti en peni! Za nasvet je vprašala svoje srce, a ta zvesti organ je tako poskočil, da se je vsa stresla. Če bo le mogla zbrati dovolj poguma v usodnem trenutku! Vprašanje bi bilo rešeno enkrat za vselej.

Prvega novembra je sedela vsa blede in trepetajoča pri zajtrku ter čakala pismonoša. Ne da bi kaj slutil, je gospod Grebl medtem jedel. Trkanje na sosedna vrata je že utihnilo. Ze se je razlegalo trkanje na njihovih vratih. Miren in zadovoljen se dvigne gospod Grebl, brisoč si usta.

»Vedno točen«, reče dobrodušno.

Njegova žena ne odgovori. Iz dekletovih rok vzame modro pismo in se sedaj ozre po možu, da bi ga odprla. Iztegnjeno možovo desnico je kar tako prezrla.

»Odpri že enkrat!« reče mož. Gospa Grebl je našla nož, prerezala ovitek in pogledala v pismo. S pogledom, prikovanim na okno, je polagoma pismo z denarjem vtaknila v svoj žep. Bila je tako blede in se tako tresla, da je moral njen mož kar pogoltniti vse, kar je hotel reči.

»Daj rajši meni, bom jaz spravil!« reče nazadnje.

»Ne ni treba«, je zajecljala njegova žena.

Z roko se je prijel za grlo in si komaj drznila verjeti, da je zmagala. Počasi se ji je vračal dih. Pred njo je sedel njen mož, še v svoji nemoči strašen in razjarjen.

»Lahko bi se zgodilo, da denar izgubiš«, reče on.

»Ne bom ga izgubila«, reče ona.

Da bi se izognila nadaljnjemu pričkanju, vstane in se počasi napoti v prvo nadstropje. Gospod Grebl je videl, kako se je z eno roko oprijemala ograje, medtem ko se je z drugo še vedno držala za grlo. Potem jo je slišal, kako je počasi stopila v sobo.

Iz vlekel je pipo, jo mehanično napolnil s tobakom in ravno, ko je hotel pridržati vžgalico, da bi prižgal, je preplašen obstal in zastrmel v strop nad seboj.

»Pri moji veri, tako se mi zdi, kot da bi kdo plesal nad menoj!« je zamrmral gospod Grebl.

Prevedla Jelka Zagarjeva

Dopisujte
v „Tržiški vestnik“!

Ob praznovanju
Dneva republike

pošiljajo vsem

prebivalcem tržiške občine

pozdrave in voščila

LJUDSKI ODBOR MESTNE OBČINE TRŽIČ

Občinski odbor SZDL

Mestni komite ZKS

Občinski odbor ZB

Občinski komite LMS